

Nygårdskirken 1. oktober 2023, kl. 10.30

Tekst: Lukasevangeliet 14, 1-11

Salmer: 403; 381; 609; 108; 179, v.2; 730

Tak Gud – for din grænseløse gavmildhed. Amen.

Love og regler er tilværelsens trafikregulering: Uden love og regler var der kaos. Der skal sættes grænser for vores færden, så vi ikke kører hinanden over og smider hinanden under bussen i enhver forstand! *Jungleloven* kalder vi dét princip, at den *stærkeste* overlever på de svages bekostning: 'Junglelov' er, at der *ingen* lov er, *ingen* adfærdsregulering. Sådant en tilværelse ønsker vi ikke: Vi ønsker, at det overskud, som vores civilisation har bygget op gennem generationer, skal komme til udtryk i *omsorg* for dem, der ikke ville kunne klare sig uden andres hjælp. Men mange børn, syge, handicappede, gamle, døende mærker lige nu, at junglen vokser sig ind på vores civilisation og kvæler overskuddet til omsorg. Så lyder det: *Du må klare dig selv – vi kan jo ikke være alle vegne!* Et flertal af danskerne kunne godt tænke

sig at få indført en lov, der giver de stærke ret til at foreslå svage og besværlige medmennesker, at de kan blive slået ihjel, så de ikke mere skal være en byrde for andre.

Hvad siger Jesus til såkaldt aktiv dødshjælp - til lægeassisteret udryddelse af besværligt liv?

Jesus spørger, om vi ikke til enhver tid vil *redde* liv?

Også selv om vi dermed komme til at overtræde regler og grænser fx for egen bekvemmelighed? Er livet ikke mere værd end loven, spørger Jesus?

Jeg er bange for, at mange faktisk vil svare nej og sige: Et menneskes liv er kun det værd, det yder til fællesskabet. Kan det ikke tjene penge og forbruge, men koster dyr medicin og pleje og masser af tid og kræfter fra os pårørende, som hellere vil undgå afmagten og savleriet og den grimme lugt – så nej: Sådant et liv er ikke værdigt, ikke noget værd, kan udryddes. Jesus tog skarp afstand fra på den måde at klassificere enkeltliv efter nytteværdi – og dermed som mere eller mindre værdige. Jesus gik ind for aktiv *livshjælp*. Til *enhver* tid. I *ethvert* tilfælde. I vores hjerter vokser junglen ind: Stærke slyngplanter er i gang med at kvæle vores empati og omsorgsge. Jesus

oplevede den samme forråelse i sin samtid – og derfor opfordrede han til *ydmighed* overfor livet som sådan. Han kaldte til gavmildhed, rummelighed og taknemlighed! Jesu kald gælder også os! Jesu kald til gælder også os! For vi bryder os ikke om ydmighed: *Man skal ikke underkaste sig og blive andres dørmåtte*, formaner vi: *Indtag din plads i livet, kræv din ret! Værdsæt dig selv – sæt dig selv højest!* råder vi hinanden. Jesus advarer: *I bliver afsløret i selvovertvurdering en dag; det bliver pinligt! Og inden da har mange i fællesskabet lidt under dem, der fører sig frem på andres bekostning!*

Selv satte Jesus sig på den nederste plads – satte sig dér, hvor livet gjorde ondt på mennesker og satte andres ve og vel over sit eget. Jesus satte de små og svage højest; han spurgte ikke, hvad de var værd, eller hvad gavn de gjorde – han så dem bare i lyset af Guds kærlighed: Den bliver aldrig reguleret efter love og regler; den sætter sig udover ja, sprænger alle de grænser, vi sætter for hinanden. Livet er Guds gave. Gaver kalder på glæde og taknemlighed. Hvordan er vi nået dertil, at vi mener os berettigede til at tage livets gave fra andre? At vi mener os så kloge at vi

kan tilråde og støtte andre i at opgive livets gave?
Jesus tilbyder livshjælp – skal vi ikke tilbyde
hinanden det samme?

*Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som
det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al
evighed. Amen.*